

NUMMER 120
7DE JAARGANG, 22 JUNI 2009

IN DIT NUMMER:

- 1 Nieuwsberichten**
- 4 Jazz op Papier**
- 5 Platenrecensies (cd/dvd)**
DIG d'DIZ, Bert Lochs, Jan Menu,
Frits Landesbergen, One Spirit,
Nico Huijbegts, Branford Marsalis,
Baars/Henneman/Mengelberg e.a.
- 12 Concertverslagen**
IJazz, Music Meeting en Jazz Vibes.
- 16 Op tournee met het EJO**
- 18 In Memoriam Hugh Hopper**
- 19 Rotterdamse Concerttips**

JAZZFLITS 121

staat 8 juli op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**AMERIKAANS MAGAZINE
JAZZ TIMES IN DE PROBLEMEN**

Het Amerikaanse blad JazzTimes stopt voorlopig. Dat heeft het management 8 juni op de website van het blad bekendgemaakt. Men hoopt op een koper die een doorstart wil maken.

JazzTimes kampt met teruglopende advertentie-inkomsten. Met name het vertrek van adverteerder/festivalsponsor JVC is hard aangekomen. De staf van het blad is ontslagen en de activa worden verkocht. "The brand and operation will undergo reorganization and restructuring in order to remain competitive in the current media climate. Print publishing is expected to resume as soon as a sale is closed", aldus JazzTimes.
..vervolg op de volgende pagina links

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERTVERSLAG

**UITGEDUND PROGRAMMA JAZZ IN DUKETOWN
MUZIKAAL EEN ZEGEN**

Erika Stucky. (Foto: Tom Beetz)

Het 36ste Jazz in Duketown lokte in het Pinksterweekeinde meer dan 300.000 mensen naar 's Hertogenbosch. Dat waren er 25.000 meer dan in 2008. Het programma was dit jaar behoorlijk uitgedund, maar dat bleek een zegen. Er waren veel minder onzingroepen en wat er stond was bijna altijd de moeite waard.
...vervolg op de volgende pagina links

TOON ROOS OP TOURNEE MET STEELY DAN

Het Toon Roos Kwartet gaat een korte Europese tournee met de groep Steely Dan maken. De toer start 25 juni in Amsterdam en eindigt 9 juli in Milaan.

Toon Roos is door Steely Dan-oprichter Walter Becker zelf uitgenodigd. Becker is een fan van Roos' spel en composities. Het Kwartet opent steeds het programma. De tournee leidt naar zalen als de Hammersmith Apollo in Londen en de Olympia in Parijs. Het kwartet bestaat naast Roos uit Karel Boehlee op toetsen, Hein van de Geyn op contrabas (vervangen door Clemens van der Feen in Italië) en Joost van Schaik op drums.

VERVOLG VAN PAGINA 1

JAZZ IN DUKETOWN

Afgezien van wat dixielandorkestjes in de overvolle straatjes van Parade naar Markt, waren juist op deze locaties goede groepen geprogrammeerd. Lydia van Dam, Tineke Postma, Benjamin Herman en trompettist Philip Harper speelden in het theater aan de Parade, terwijl op de grote podia publiekslieveling Wouter Hamel de Parade vol trok en oud-Art Blakey-saxofonist David Schnitter van lang weggeweest zo maar opdook. In de Toonzaal vond parallel een liefhebbersfestival plaats dat door de VPRO werd opgenomen en dat eind juni, begin juli op radio 6 al wordt uitgezonden. Indruk maakten daar de prettig gestoorde en absurdistische Erika Stucky (foto), die ook met pollepel en schep een stukje muziek wist te maken, en het met Russische volksmuziek doordrenkte Moscow Art Trio. Grappig was het Brabants Orkest onder leiding van trompettist Jeroen Doornik, die de ordinaire arrangementen van het branieorkest van Stan Kenton uit de mottenballen haalde.

Tom Beetz

JAZZTIMES

JazzTimes werd in 1970 opgericht als nieuwsbrief. Het heette toen nog Radio Free Jazz. In 1980 werd de naam veranderd in JazzTimes. Samen met Down-Beat en Cadence behoort JazzTimes tot de meest prestigieuze Amerikaanse jazz-tijdschriften. Het blad is genomineerd in de categorie 'Periodical of the Year' van de Jazz Journalists Association Awards 2009.

NIEUWS

Jazzmusici geëerd met park

Een gloednieuw park in de nabijheid van zijn Weense geboortehuis, is naar wijlen Joe Zawinul vernoemd. In het park is een gedenkplaat voor de toetsenist geplaatst. Volgens zijn zoon Erich zou Zawinul dit eerbetoon geweldig gevonden hebben. "Hier in diesem Park ist er aufgewachsen. Ich finde es total schön", zo zegt hij in een krantenbericht. In Montréal is een comité opgericht om de overleden Canadese pianist Oscar Peterson eenzelfde eerbetoon te verschaffen. De leden willen dat het Parc Campbell wordt omgedoopt in Parc Oscar Peterson.

MEER NIEUWS OP PAG. 3

NIEUWS

PRIJZEN

STEFANO BOLLANI KRIJGT PAUL ACKET AWARD

De Italiaanse pianist Stefano Bollani krijgt de Paul Acket Award 2009 'Artist Deserving Wider Recognition'. Hij zal de prijs de volgende maand tijdens het North Sea Jazz Festival in ontvangst nemen.

"Stefano Bollani is een avontuurlijke pianist met een opvallend persoonlijk geluid; verlicht, virtuoos en menselijk", aldus de jury. Die bestond uit Huub van Riel (Bimhuis), Koen Schouten (de Volkskrant) en Hein Van de Geyn (bassist). De muzikale mogelijkheden lijken bij Bollani onbeperkt, zo menen zij. "Een ware jazzmuzikant." De andere genomineerden waren Tineke Postma (sax), Esperanza Spalding (b), Christian Scott (tp), Marcin Wasilewski (p). De Paul Acket Award 'Artist Deserving Wider Recognition' wordt jaarlijks uitgereikt aan een talent dat meer erkenning verdient voor zijn/haar werk.

PODIA

FESTIVAL HAARLEM JAZZSTAD GAAT TOCH DOOR

Het festival Haarlem Jazzstad 2009 gaat door, ondanks dat onder meer Holland Casino zich als hoofdsponsor terugtrok. Door bijdragen van de provincie Noord-Holland, de gemeente Haarlem en wijnimporteur Vinites, is op de valreep toch genoeg geld beschikbaar om het festival voor de 29ste keer te houden. Het vindt plaats van 19 tot en met 23 augustus.

De provincie Noord-Holland heeft een eenmalige bijdrage toegezegd van 25.000 euro. De subsidie van de gemeente Haarlem is verhoogd met ongeveer 17.000 euro. Wijnimporteur Vinites wordt de nieuwe hoofdsponsor en heeft zich voor vier jaar verbonden aan het festival. Verder hebben enkele horecabedrijven gezamenlijk duizenden euro's toegezegd en nemen zij de zorg op zich van diverse podia in de binnenstad. Ook enkele particulieren en particuliere instellingen steunen deze editie. Binnenkort wordt het programma bekendgemaakt.

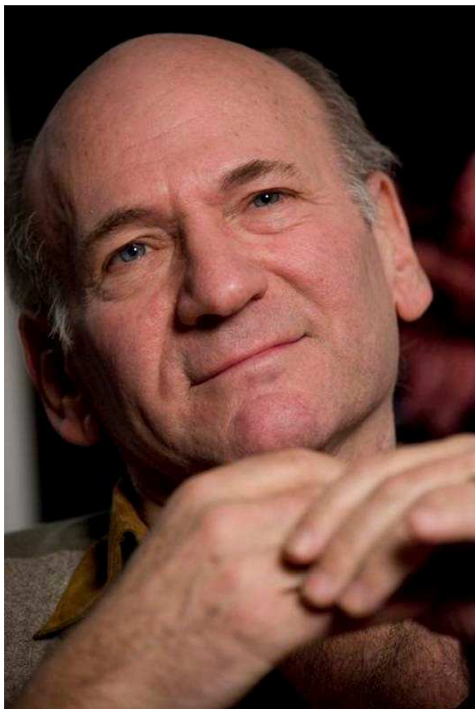
(<http://www.haarlemjazzstad.nl>)

JAZZPODIUM AMERSFOORT STOPT

Jazzpodium Amersfoort (JPA) stopt. Het jazzaanbod in de stad is inmiddels zo groot, dat het podium overbodig is geworden, zo vindt het bestuur. Met een mini-JPA-slot-festival wordt 15 november een punt achter zes jaar Jazzpodium gezet.

Toen het Jazzpodium werd opgericht, had Amersfoort alleen een jaarlijks jazzfestival. De huidige voorzitter Jan van den Boomen en - wijlen - Peer Hartjesveld wilden meer. Op hun podium was van september tot mei elke twee weken jazz 'van hoog niveau' te horen. Aanvankelijk in restaurant Kronenburg en vanaf 2005 in Theater Borra. "Anno 2009 zien we dat het wemelt van de jazzinitiatieven in Amersfoort", aldus het bestuur van het JPA. "We hebben alles eens goed overwogen en tegen het licht gehouden, en hebben besloten het Jazzpodium in de slaapstand te zetten." Het JPA blijft wel als organisatie bestaan. "Het is niet ondenkbaar dat over enige jaren het JPA weer een nieuwe voedingsbodem krijgt. De tijd zal het leren."

NIEUWS

Officier des Arts Dave Liebman.
(Foto: Richard Conde)

Hoge Franse onderscheiding voor Dave Liebman

Officier des Arts et des Lettres, zo mag saxofonist Dave Liebman zich in de toekomst noemen. Hij krijgt de onderscheiding van het Franse ministerie van Cultuur, vanwege zijn speciale relatie met Frankrijk en Franse musici. Eerder kregen drummer Roy Haynes en zangeres Stacey Kent deze onderscheiding. Hoewel Liebman in principe geen prijzen aanneemt, zal hij deze onderscheiding wel accepteren.

bjc brussels jazz orchestra

Finalisten compositiewedstrijd Brussels Jazz Orchestra bekend

Composities van Masuda Sakiko (Japan), Jan Torkewitz (Duitsland), Veli-Matti Halkosalmin (Finland) en Nicolas Schriever (Duitsland) zijn geselecteerd voor de vijfde BJO International Composition Contest. Deze compositiewedstrijd staat open voor nieuwe bigbandcomposities van componisten tot en met veertig jaar. De geselecteerde composities worden op 9 juli tijdens Gent Jazz vertolkt door het Brussels Jazz Orchestra (BJO) onder leiding van de finalisten zelf. Een internationale jury kiest daarna de winnaar.

MEER NIEUWS OP PAG. 17

PODIA VERVOLG

DORDTSE WERELD JAZZ DAGEN MOETEN DIT JAAR EEN STAPJE TERUG DOEN

De Wereld Jazz Dagen in Dordrecht zijn dit jaar minder groot van opzet dan vorig jaar. De middelen schieten te kort. Dankzij steun van de gemeente Dordrecht, toelevende bedrijven en enkele sponsors kan het festival dit jaar van 28 tot en met 30 augustus echter wel doorgaan.

Het is allemaal wat te snel gegaan, zegt het bestuur van het evenement. "Op basis van het groeiende succes van de eerste vier jaar hebben we de grote ambities te snel willen realiseren." De vijfde aflevering van de Wereld Jazz Dagen zal daarom minder podia, locaties en bands hebben. Wat de kwaliteit betreft heeft de organisatie geen concessies willen doen: "Minder bands, maar wel van de muzikale kwaliteit die het publiek van het festival gewend is." In ieder geval de komst van de formatie Sinas is zeker. Binnenkort zal de rest van de programmering bekend worden gemaakt.

OVERIG

EDWIN BERG TEKENT BIJ BEEJAZZ RECORDS

Pianist Edwin Berg gaat platen maken voor het Franse label Beejazz Records. In september zal zijn labeldebuut in Frankrijk verschijnen.

Op de komende cd is Berg te horen met Eric Surmenian op contrabas en Frederic Jeanne op drums. In deze bezetting heeft de pianist de laatste jaren concerten gegeven in Frankrijk en Nederland. De drie namen een stuk van Bach, eigen composities en enkele bekende stukken op, waaronder 'Parisian Thoroughfare' van Bud Powell. Ter promotie van de cd gaat het trio in het najaar op tournee in Nederland en Frankrijk. Edwin Berg is in Nederland vooral bekend van zijn werk als jazzpianist met de saxofonisten Carolyn Breuer en Jorg Kaaij, zijn trio en zijn nieuwe band Gizmo.

Voor fragmenten van de cd: <http://www.edwinberg.nl>.

FOTO'S VAN TWEE VLAAMSE JAZZFESTIVALS IN PARIJS GEËXPOSEERD

In Parijs worden vanaf 1 juli zeventig foto's geëxposeerd die de Parijse fotograaf Martial Péres vorig jaar tijdens de Vlaamse festivals Gent Jazz en Jazz Middelheim maakte. De tentoonstelling loopt tot 30 december en is te vinden in het Palace Elysée, vlak bij de Champs Elysées in Parijs.

Tijdens het Gent Jazz Festival legde Péres onder anderen Diana Krall, Pascal Mohy, Pierre Van Dormael, Lionel Loueke, Chris Potter, Dave Holland, Stefano Di Battista en Fabrizio Bosso vast. Enkele weken later waren dat in Antwerpen bij Jazz Middelheim onder anderen Dré Pallemarts, Elisabeth Kontomanou, David Linx, Nathalie Lories, Lode Martins, Toots Thielemans, Robin Verheyen, Muhal Richard Abrams, George Lewis, Roscoe Mitchell en Wynton Marsalis. Martial Péres combineert sinds tien jaar zijn twee grote passies: jazz en fotografie. Hij fotografeert louter op zilverfilms (argentique). Péres is een trouwe bezoeker van de grote jazzfestivals en exposeerde meerdere malen in de Parijse jazzclubs Le Duc des Lombards en de Sunset/Sunside.

JAZZ OP PAPIER

BIGBANDS DOORGELICHT

Alex Stewart.

Making the scene : contemporary New York City big band jazz.

Berkeley: University of California Press, 2007. – XVI, 398 pag.

ISBN 978-0-520-24954-7 paperback.

Prijs 28,75 euro

(ook gebonden editie beschikbaar).

Ooit stilgestaan bij de betekenis van Every Tub? Stuk van Count Basie en Eddie Durham uit 1938. Woordenboeken laten het afweten. Gelukkig helpen de speciale naslagwerken van Townley, Gold en Major ons verder. Het is het begin van een uitdrukking uit de scheepvaart: Every tub on its own black bottom, zoiets als 'ieder voor zich'. In de jazz verwijst die naar het behoud van de individualiteit binnen een muzikaal patroon. In een studie over bigbands is het een thema dat, op verschillende niveaus, een paar maal terugkeert. De schrijver, Alex Stewart, verbonden aan de universiteit van Vermont, is zowel theoreticus als practicus: als saxofonist was hij invaller bij de meeste bands die hij in zijn boek beschrijft.

De ondertitel impliceert dat het hier om een beperkte aangelegenheid gaat. Hedendaags, ja, de behandelde bands bestrijken zo ongeveer de laatste tien jaar, maar de schrijver zet ze wel in een historisch perspectief. Vrienden, collega's en zelfs sommigen van de tachtig geïnterviewde musici, wie hij over zijn project vertelde, gingen er, zeer begrijpelijk, maar ten onrechte van uit, dat het een historische studie betrof. Het bigbandtijdperk was immers zo goed als afgelopen, toen in december 1946 de grote slachting plaatsvond: zeven prominente bands moesten het opgeven: Woody Herman, Jack Teagarden, Les Brown, Benny Carter, Harry James, Tommy Dorsey en Benny Goodman. En ja, het boek gaat alleen over de bands in New York. De schrijver telde er op zeker moment zo'n tachtig. Een tiental daarvan haalt hij in dit boek naar voren, maar door hun achtergrond, platen en tournees horen ze wel tot de wereldtop: de Mingus Big Band, de Lincoln Center Jazz Orchestra, de avant garde orkesten van Andrew Hill en William Parker, de Latin bands van Chico – later van zijn zoon Arturo – O'Farrill en de vrij onbekende Ray Santos, en de bands die alleen uit vrouwen bestaan. Als eerste behandelt hij het collectief dat voortgekomen is uit de band van Thad Jones-Mel Lewis: de Vanguard Jazz Orchestra.

Schrijver neemt dit orkest als voorbeeld om het inwendige van een bigband door te lichten. Zijn bevindingen zijn dus universeel. Neem zo'n simpele zaak als de onderlinge opstelling van de diverse secties en die daarbinnen. Die is onder meer afhankelijk van de noodzaak om elkaar te horen. Lead trompettisten werken nauw samen met de drummer. In de saxofoonsectie zit de lead alt in het midden. Stewart bespreekt het hoe en waarom van de zitplaatsen van ieder bandlid stuk voor stuk. Zelfs binnen dit veld doet bovengenoemd thema zich al voor: een evenwicht zoeken tussen de sectie die als één man moet 'ademen' en de persoonlijke sound van één blazer. Dick Oatts: "Toen ik van eerste tenor tweede alt ging spelen, man, de hele band klonk anders." In de 'outro' duikt het thema opnieuw op. Liever dan te kijken naar de buitenwacht "jazz musicians consider introspection and expression of *performed* internal subjectivities the ultimate goal in their *performance of musical identity*." (oorspr. curs.)

Vele andere aspecten komen aan de orde: de bigband als leer- school, het voordeel van een sociaal netwerk, de relatie componist-arrangeur, de repertoire bands (moeten de solo's worden

"De veelzijdig geïnformeerde auteur leverde hiermee een goed doortimmerde studie af, met interessante stof, óók voor ieder die zich professioneel met het bigbandwezen bezighoudt."

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

nagespeeld?), het subsidiesysteem in een cultuur van het vrije ondernemerschap (zie het hoofdstuk over de Lincoln Jazz Orchestra). Voor vakmensen geeft Stewart van drie stukken een met muziekvoorbeelden geïllustreerde analyse: 'Wyrgly' van Maria Schneider, 'Cages' van Carla Bley en 'Sticks' van Jim McNeely. De veelzijdig geïnformeerde auteur leverde hiermee een goed doortimmerde studie af, met interessante stof, óók voor ieder die zich professioneel met het bigbandwezen bezighoudt. Het boek sluit af met een lijst van de bands die in 1997 in de stad actief waren. Er is een aanzienlijke hoeveelheid noten, een lijst van geïnterviewden, een bibliografie, een platenlijst en uiteraard een register op een totaal van tachtig pagina's. Het boek bevat slechts één foto en wel op het omslag: die van de Vanguard Jazz Orchestra, dit jaar te horen op de eerste dag van het North Sea Festival.

Jan J. Mulder

NOG EVEN NAKAARTEN

Benny's from Heaven

In JazzFlits 119 schreef Jaap Lüdeke in zijn verslag van The Hague Jazz dat saxofonist James Moody tijdens het optreden van de Dizzy Gillespie All Stars ook nog een vocale bijdrage leverde: 'Benny's from Heaven'. Klopte dat wel? Moest dat niet 'Pennies from Heaven' zijn, zo werd ons gevraagd. Nee, het is wel degelijk Benny. De tekst verhaalt over een Amerikaanse soldaat die na lange tijd uit de oorlog terugkeert en bij thuiskomst 'ineens' een zoon blijkt te hebben. Die kan niet van hem zijn... 'He must be from Heaven, 'cause he certainly ain't from me!', zo luidt de slottekst.

CD-RECENSIES

Met eindelijk weer een nieuwe cd van DIG d'DIZ en de 'Mulligan Moods' (zie recensie op pagina 10) heeft Jan Menu zich als voornaam baritonsaxofonist voor eens en altijd op de kaart gezet. Bovendien is hij nu ook in het bezit van een bloedeigen label waardoor hij de promotie en omzet van zijn product in eigen hand heeft. Voor 'One Too' van DIG d'DIZ, het trio met gitarist Maarten van der Grinten en bassist Jan Voogd, is gekozen voor een breed repertoire met stukken van Antonio Carlos Jobim, Monk, Strayhorn en... Mahler. Monks 'Nutty' kreeg een vrije bewerking die aanzette tot rauwe uithalen richting de blues. Ook de lyrische versie van Strayhorns 'A Flower is a Lovesome Thing' is overtuigend. Na jaren werkt het drietal nog altijd goed samen, zo kan geconstateerd worden. Vrijwel alle dertien stukken roepen sfeervolle beelden op.

De dvd is heel goed van beeld en geluid. De opening is grappig; tijdens het stemmen van de instrumenten gaat het geleidelijk over in Jobims 'Modinha'. Een soort start vanuit de hangaar. Op de dvd krijgen de jazzstandards 'Joy Spring' en 'Move' een interessant arrangement aangemeten. De samenhang binnen het trio en de solistische prestaties leveren kennelijk veel plezier op. Een en ander tilt deze onderneming naar een peil dat schreeuwt om internationale aandacht en bijbehorende gigs.

Jaap Lüdeke

DIG d'DIZ

One Too plus dvd

Dig Diz Music

(<http://www.digdizmusic.com>)

Bekijk DIG d'DIZ; klik hier:

<http://www.myspace.com/digdiz>

BRANFORD MARSALIS QUARTET

Metamorphosen

Marsalis Music

(<http://www.branfordmarsalis.com>)

VERVOLG CD-RECENSIES

Tien jaar zijn de muzikanten samen: het Branford Marsalis Quartet. In die tien jaar zijn ze naar elkaar toe gegroeid en is hun muziek verheven tot het maximale. Het kwartet werkt als een soepele vierenheid. Aan Marsalis' zijde staan Joey Calderazzo op piano, Eric Revis op bas en Jeff 'Tain' Watts op drums. Tijdens een Europese tour bleek drummer Jeff 'Tain' Watts vervangen door de achttienjarige Justin Faulkner. Volgens degenen die erbij waren een waardige opvolger. Maar toch, Watts heeft die niet aflatende power!

Op de cd 'Metamorphosen' speelt Marsalis naast tenor- en sopraan-, ook altsaxofoon. Vooral de ballads speelt hij op sopraan. Uitgezonderd 'Rhythm-A-Ning' van Thelonious Monk (met sterke, hoekige tempowisselingen) zijn alle composities van de leden van het kwartet. Marsalis schreef één stuk: 'Yabberwocky', een swingende portie straightahead jazz met respect voor de 'klassieke muziek' van Amerika. Bijna negen minuten duurt Calderazzo's ballad 'The Blossom of Parting'. De pianist speelt alsof de wereld om hem heen niet bestaat; hij gaat er helemaal in op. De sfeervolle opening staat in schril contrast met het eind van het stuk. Een emotionele Marsalis zweept de groep op en laat zijn sopraan huilen.

Marsalis, Calderazzo, Revis en Watts zijn stuk voor stuk excellente professionals. Ze luisteren heel goed naar elkaar en lijken maar één gedachte te hebben. De timing is fabuleus, net als de verdeling van speelruimte voor de solisten. 'Metamorphosen' is een plaat die je steeds harder zet. En harder. En harder.

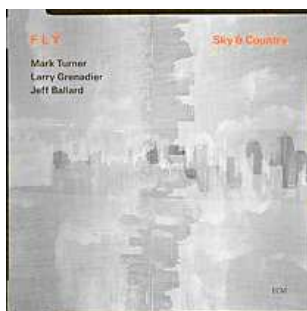
Peter J. Kortten

FLY

Sky & Country

ECM

(<http://www.flytrio.com>)

Bekijk Fly; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=9LIJ5yr-eQs>

(hier met Chris Lightcap op bas)

'Sky & Country' is het ECM-debuut van de formatie Fly. Maar in 2004 verscheen op het Savoy-label het album 'Fly', het werkelijke debuut van dit gelijknamige trio, dat sinds begin 1990 met elkaar speelt (en op het Chick Corea album 'Originations' (2000) onder de naam Jeff Ballard Trio speelt). Fly is het trio van Mark Turner op tenor- en sopraansax, contrabassist Larry Grenadier en drummer Jeff Ballard. Beide laatstgenoemden zijn waarschijnlijk meer bekend van hun huidige samenwerking in het trio met pianist Brad Mehldau en in het kwartet met Mehldau en gitarist Pat Metheny (met wie Grenadier eerder ook in een trio speelde). Een triobezetting met bas, drum en daarbij bijvoorbeeld piano, gitaar of sax, is een bekende speelvorm binnen de jazz, misschien zelfs wel één van de meest elementaire. Fly maakt qua bezetting daarop geen uitzondering maar qua spelwijze wel. Waar in veel trio's bas en drum een begeleidende rol hebben, is dat binnen het Fly-trio duidelijk anders. Je kunt hier spreken van een even doordachte als spontane balans tussen de musici. Een communicatief contract waarbij in zowel de gecomponeerde als de geïmproviseerde delen ieder zijn bijdrage levert als solist. Dat dit niet leidt tot een potpourri van geluid is te danken aan de communicatieve kracht van de drie spelers. En uiteraard hun getalenteerde beheersing van hun instrument. Mooie, trage en evenwichtig gespeelde motieven in lange nummers. Inventieve interpretaties en samenspraken in een fascinerend samenspel. 'Sky & Country' is een indrukwekkend blijk van gedeeld meesterschap.

Frank Huser

VERVOLG CD-RECENSIES

NICO HUIJBREGTS
Free Floating Forms
 Vindu Records
www.toondist.nl

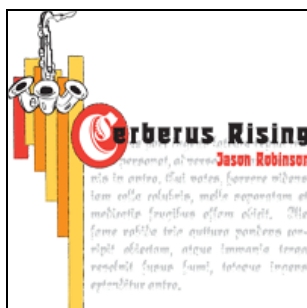

www.nicohuijbregts.nl

Twee jaar geleden besprak ik de eerste solo-cd van schilder/schrijver/pianist Nico Huijbregts. Een opmerkelijk debuut, met zich traag ontvouwende improvisaties. Nu ligt de opvolger 'Free Floating Forms' voor me, en daarin zet hij de lijn van dat debuut voort, maar met meer variatie. Er zijn nog steeds verstilde, (post-)impressionistische stukken als 'Las Campanas de Callosa d'en Sarria' dat aan Debussy doet denken, en het Satie-achtige 'Mission'. Maar er zijn ook improvisaties die bijna een liedje lijken te worden, zoals 'She's Coming Home'. Meer dan op de debuut-cd zijn er hier ook jazzreferenties, zoals de stride-figuren in 'I Am in the Wrong Bar' en de Tristano-associaties in 'Lullaby for Georgie'. Met alle genoemde namen doe ik Huijbregts overigens te kort, want het is hem er niet om te doen om Debussy of Tristano na te apen. Hij associeert zijn muziek vrijelijk, en komt tot resultaten die soms een bepaalde kant op gaan, of een bepaalde wending nemen. Hij weet zich deze keer meer tot de essentie te beperken, en doet in 41 minuten een sterk verhaal, dat krachtiger overkomt dan de al niet bepaald oninteressante eersteling.

Herman te Loo

JASON ROBINSON
Cerberus Rising
 Circumvention
www.circumventionmusic.com

Bekijk Jason Robinson; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=DIV9w3oW0sQ>

De Californische saxofonist Jason Robinson kwam al eens in deze kolommen voor als co-leider van het sympathieke kwartet Cosmologic. Dit is zijn eerste solo-cd. En met solo bedoel ik dan ook echt solo. 67 minuten ongebeide tenorsaxofoon, in al zijn naaktheid. In de hoestekst haalt hij zijn grote voorbeelden op dit gebied aan: Roscoe Mitchell, Anthony Braxton, Evan Parker en John Butcher. En van allemaal heeft hij wel iets meegenomen in deze eclecticische cd. Robinson heeft niet het systematische van Parker of Butcher, hoewel hij wel hun idioom van dubbeltonen, overblazen, slap tongue en dergelijke gebruikt. Zijn stukken zijn over het algemeen vrijer dan de meer compositorische aanpak in het werk van Braxton of Mitchell. Bovendien durft hij af en toe een mooie melodie neer te zetten, zoals in 'Dura Mater' of 'A-rachnoid'. Ook eert hij twee andere helden, John Coltrane (wiens 'After the Rain' hij als enige cover gebruikt) en Paroah Sanders ('Creator Variation I & II' zijn gebaseerd op diens 'The Creator Has a Master Plan'). Hoewel er dus veel variatie in het gebodene zit, mis ik een heldere lijn, en dat maakt Jason Robinson wat minder onontkoombaar dan zijn helden, wat minder 'eigen'. En dan is 67 minuten toch wel een hele aanslag op je uithoudingsvermogen als luisteraar.

Herman te Loo

PASCAL SCHUMACHER QUARTET
Here We Gong
 Enja
<http://www.pascalschumacher.com>

Bekijk een filmpje over deze cd op:
<http://www.youtube.com/watch?v=eNDcPCLWicU>

Eigenlijk zou het Pascal Schumacher Quartet anders moeten heten. Het kwartet dat we op hun (vierde) cd horen, lijkt namelijk niet ter meerdere eer en glorie van vibrafonist Schumacher opgericht. Hoewel de Luxemburger nominaal bandleider is, is de groep vooral een hecht collectief. Dat horen we op z'n sterkst in de bijna popachtige nummers die Schumacher en pianist Franz von Chossy componeerden. Het lijken wel liedjes zonder woorden, zonder ellenlange solo's, maar compact en to the point. De strakke ritmesectie van bassist Christophe Devisscher en drummer Jens Dümpe zorgt voor onontkoombare grooves en ostinati, ritmes en tegenritmes, maar ze zijn net zo melodisch als hun collega's ritmisch sterk zijn. Hoogtepunten van de plaat zijn het melancholische 'If There Are No Other Words', met z'n verstilde Satie-achtige opening, en het nummer 'Sing' van de Britpop-band Travis. Dit laatste eindigt climactisch, met een flinke dot galm. Balancerend op het randje van de kitsch, maar het kan net, en dat maakt het extra sterk.

Herman te Loo

FRITS LANDEBERGEN QUARTET

De Doelen Session

Baileo Music Productions

Bekijk Frits Landesbergen; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=4mLL8dtP7qw>

ONE SPIRIT

Go for it!

Eigen beheer

(www.fransvollink.com)

MATTHIAS SCHRIEFL

Shreefpunk live in Köln

ACT

(www.myspace.com/shreefpunk)

Bekijk Matthias Schriefl; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=nhJUuAFKeHs>

VERVOLG CD-RECENSIES

Als we Frits Landesbergen niet hadden, was het maar slecht gesteld met de vibrafoon in de Nederlandse jazzscene. Carl Schulze is gestopt en van Ben Gerritsen heb ik al jaren geen cd gehoord. En verder is het wachten op nieuw talent. Deze cd van de co-componisten Frits Landesbergen en Jeroen de Rijk bulkt van de positieve vibraties, zodanig dat het op korte termijn jonge musici zou moeten winnen voor de aanschaf van een vibrafoon. Ze zijn te zoeken onder pianisten en drummers. Lionel Hampton was of is natuurlijk het grote voorbeeld. Landesbergen drumt ook, maar laat zich op de cd 'De Doelen Session' vervangen door de swingende Dré Pallemmaerts. Het kwartet bestaat verder uit gitarist Martijn van Itersen en bassist Frans van Geest. De cd ademt veel moderne blues, langzame en snellere als in het aanstekelijke 'Wiener Blues'. Toch staat er nog een standard op de cd, en wel 'Stardust' van Hoagie Carmichael. De uitgekende akkoorden van de leider in dat solostuk zouden de componist zeker hebben geboeid. En zeker ook hier valt weer op dat Landesbergen gezegend is met een sound op zijn vibrafoon die niet afhankelijk is van wat de Amerikaanse sterren op dat gebied voortbrengen. Maar nogmaals, nieuw jong Nederlands talent op de vibrafoon zou geen kwaad kunnen. Ze krijgen dan wel te maken met Frits Landesbergen. **Jaap Lüdeke**

Fusion – wie speelt dat nog? In ieder geval de Nederlandse bassist Frans Vollink. Onder de titel 'Go for it' heeft hij met zijn trio One Spirit en een keur aan gasten opnieuw (na het debuut 'One Spirit' uit 2006) een cd volgespeeld met dertien zelf gecomponeerde, volbloed fusion-stukken. Richard Hallebeek is driftig in de weer op gitaar, maar soleert ook graag op de G10 synth controller. Dat merkwaardige snareninstrument genereert toch net even meer de sound van weleer.

Achter het slagwerk zit Sebastiaan Cornelissen. Kenmerkend voor het trio is dat alle drie de musici een volwaardige inbreng hebben in het melodisch en harmonisch pallet. Maar het zijn vooral Frans met zijn rijke notenkeuze en Richard die de sound van de naar het eerste album genoemde combo bepalen. One Spirit grijpt terug op de 'seventies-vibe' van Weather Report en het Mahavishnu Orchestra, maar klinkt geenszins gedateerd. Ook de heftigheid van de moderne tijd komt tot zijn recht in het superstrak gespeelde en in eigen studio opgenomen repertoire. Het moet feest geweest zijn in de Emmer opnameruimten van Vollink met Rob van Bavel (grandpiano), Lale Larson en Steve Hunt (keyb), Randy Brecker (tp), Ada Rovatti (ts), Martin Verdonk en Martin Gort (perc). **Hans Invernizzi**

Is Matthias Schriefl (trompet en bugel) een jazzmusicus? Als jazz de muziekstijl is die door improvisatie en vernieuwing wordt gekend, dan is hij dat bij uitstek. Al zal niet iedereen zijn werk als jazz aanmerken en het appreciëren. Maar dat gold voor mensen als Ornette Coleman en John Zorn ook. Punkjazz, hip-hop, Beierse volksmuziek, jazzrock, danceable jazz, straight jazz, fanfare, bebop, underground, smooth jazz... Het hele jazz-panorama (en bepaald meer dan dat!) komt langs. Soms in een polyfone sneltreinvaart, dan weer met een harmonieuze landerige lyriek. En dikwijls binnen hetzelfde nummer! Met snerpende trompet, beukende bas, rockende gitaar en snoeiharde drums.

VERVOLG CD-RECENSIES

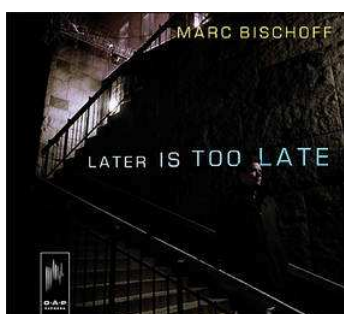
Maar ook met lieflijke ballades, oorstrelende eenstemmigheid. 'Shreefpunk live in Köln' (na Shreefpunk plus Strings (2007) hun tweede plaat) is een zinderende rollercoaster. Net als je langzaam de top bent genaderd en geniet van het mooie uitzicht, stort je met ontzagwekkende vaart naar beneden en ga je gierend door allerlei kronkelende bochten naar het eindpunt. En met humor. Inderdaad, een vergelijking met Frank Zappa dringt zich dus op. De live-cd kent twee delen, op deel een het kwartet van Shreefpunk en op deel twee het kwartet aangevuld met het strijkkwartet van de 'Strings' en als gast Django Bates op toetsen. Vrijdag 10 juli op North Sea Jazz. **Frank Huser**

MARC BISCHOFF

Later is too late

OAP Records

(www.myspace.com/marcbischoff)

Net voordat de avond de kleur van de dag omsluit en de schemering met een donker kleed de nacht inluidt, is er dat frêle licht. Een breekbaar palet van door grijstinten geloken kleuren, dat in het halfdonker de schaduwen van de dag laat verdwijnen. Het moment waarop vogels nog even fluiten voordat de adem van de stilte ook hen zwijgen doet. Fragiele contouren en tere nuances die evenwel scherp en helder zijn. Dat is het decor van de muziek die pianist en componist Marc Bischoff schrijft en speelt. Op het snijvlak van speelsheid en discretie. Intelligent en invoelend. Levendig en beschouwend. Bijzonder in het arrangement en opmerkelijk in de instrumentatie. Samen met de Antilliaanse Reno Steba op vijf- en zessnarige (fretloze) basgitaar en de Iranese percussie Afra Mussawisade heeft Bischoff met 'Later is too late' een bijzonder fraai album gemaakt. Een album dat het klassieke trio overstijgt, waarbij bas en percussie niet volgen maar samen met de pianist acte de présence geven. Dat is de verdienste van de componist Bischoff maar evenzeer het resultaat van een talentvol trio, dat dienstbaarheid aan het ensemble verkiest boven het schijnsel van de eigen spotlight. Bischoffs scholing in de klassieke muziek en zijn ruime ervaring met Latin laat hij in zijn werk meespreken. Maar doet dat op een zeer vernuftige wijze waardoor het geheel fraai en natuurlijk samenvloeit. De fretloze bas van Steba en de percussie van Mussawisade zijn indrukwekkend. Hun spel is onconventioneel en fantasierijk. 'Later is too late' gooit hoge ogen en overtuigt in zeggingskracht en kwaliteit. Zaterdag 11 juli speelt het trio op North Sea Jazz. **Frank Huser**

YOUN SUN NAH

Voyage

ACT

(<http://www.younsunnah.com>)

Bekijk Youn Sun Nah; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=TT3bDB3Zamo>

Een droombezetting: Ulf Wakenius (gitaar), Lars Danielsson (contrabas, cello, melodica), Xavier Desandre-Navarre (percussie) en Mathias Eick (trompet). De in 1969 in Korea geboren Youn Sun Nah toog in 1999 naar Frankrijk om daar vocale jazz en Franse chansons te studeren. 'Voyage' is haar zesde album. En, zoals gezegd, met begeleiding van een exquise gezelschap musici. Ingetogen, subtiel, gevoelig gespeeld en gezongen repertoire. Met verfrissende arrangementen en sfeervolle klanken. Youn Sun Nah excelleert in heldere en klein gehouden zangpartijen, met een welhaast perfecte timing. Juist die fijnzinnige vocale nuances geven dit het album een bijzonder karakter. Plus het net zo verfijnde spel van de begeleiders. Het diepwarme geluid van Danielssons contrabas, het hese timbre van Eicks trompet, de lucide klanken van Wakenius gitaar en de doeltreffende percussie van Desandr-Navarre. Het is allemaal schitterend in balans. 'Voyage' is een plaat die het verdient om met aandacht te worden beluisterd, om de rijke schakeringen te horen en te genieten van de uitzonderlijk muzikale kwaliteit. **Frank Huser**

VERVOLG CD-RECENSIES

JAN MENU

Mulligan Moods

Dig Diz Music

(<http://www.digdizmusic.com>)

Al lange tijd doen we in Nederland niet meer aan jazzpolls. De VS, Japan en Engeland, om een stel landen te noemen, maken jaarlijks overzichten en rangschikkingen van de nationale en internationale jazzsolisten en groepen. Als Nederland dit jaar ook zoiets zou hebben gehad - het kan nog - zette ik bariton-saxofonist Jan Menu zonder dralen op de eerste plaats. Eerder nog dan voor zijn ritmiek zou ik hem die plaats gunnen vanwege zijn uitgesproken zeer indringende baritongeluid. Het is donkerbruin, tegen zwart aan, vol van gevoelige vibraties en buigingen en gaat niet plompverloren in de richting van zijn beroemde voorgangers Gerry Mulligan en Jimmy Giuffre.

Op 'Bernie's Tune' na zijn de negen stukken op de cd 'Mulligan Moods' alle van 'Jeru'. De arrangementen zijn van Menu en de met nadruk aanwezige Jesse van Ruller. In 'Night Lights' laat de leider horen dat hij met omfloerst geluid ook een oprechte ballade kan spelen. De interactie in 'Theme for Jobim' is ontwapenend en 'Walkin' Shoes' mikt wellicht op een hitje bij Radio 6 en de regionale omroepen. Afwachten maar. Bassist Clemens van der Feen en drummer Joost van Schaik (drumsolo in 'Flash') sluiten zich zonder uitzonderingen met gemak aan bij het stevige solowerk van Menu en Van Ruller. Dat tekent de rotsvaste verstandhouding binnen het viertal onder leiding van mijn favoriete baritonsaxofonist. En, het is nu de hoogste tijd voor weer een Nederlandse jazzpoll. 'Period!'

Jaap Lüdeke

BAARS/HENNEMAN/MENGBELBERG

Sliptong

Wig

(www.toondist.nl)

Rietblazer Ab Baars, altvioliste Ig Henneman en pianist Misha Mengelberg doen op hun cd 'Sliptong' wat ze de laatste jaren eigenlijk niet zo veel meer doen: vrij improviseren. De setting is bijzonder: de drie kwamen samen in een leeg Bimhuis, en aten daar samen een maaltijd. Daarmee is meteen de titel verklaard. Althans, de letterlijke betekenis, want er is natuurlijk ook de tong in de betekenis van 'taal', het gemeenschappelijke idioom dat de drie (ver)kennen, en hanteren. En er slipt natuurlijk het een en ander weg op het altijd glibberige pad van de improvisatie. Alhoewel. Juist de concentratie is het sterke punt van 'Sliptong'. Er wordt gefocust, intens geluisterd, en heel veel muzikale gedachten samengebaldd in een krappe drie kwartier. Er is soms een sobere lyriek, vooral in het pianospel van Mengelberg, die op zijn oude dag steeds milder lijkt te kunnen zijn. Slechts heel even komt de sarrende commentator in hem naar boven, in 'Misha Started Whistling'. Althans, zo lijkt het. Maar ineens blijkt zijn gefluit hier wonderwel tussen de klanken van Henneman en Baars te passen. Baars zet ook zijn nieuwst verworven instrument weer in, de Japanse bamboefluit shakuhachi. In 'Mizu-Ito' klinkt hij hiermee desolaat, en zet Mengelberg er rake, kale pianonoten onder, zodat er tegelijk ook spanning ontstaat. Dat gebeurt ook in het dreigende 'Fishwalk', waar Henneman met knallende pizzicati de dreunende pianoakkoorden punteert, terwijl Baars tegelijk zelfverzekerd én breekbaar zijn tensesaxlijnen uitzet. Het zou onzinnig zijn om alle afzonderlijke stukken uit te spitten, want ze hebben allemaal hun eigen interne samenhang en sfeer, die behoorlijk consequent is: sober, intens, met af en toe heftige uithalen, soms schril en ongemakkelijk in de opgeroepen emoties, maar altijd precies raak.

Herman te Loo

LOCHS/BALTHAUS/HERSKEDAL**Lochs Balthaus Herskedal****Music under construction**<http://www.lochsbalthausherskedal.nl>**Beluister Lochs cs; klik hier:**www.myspace.com/lochsbalthausherskedal**INGER MARIE****My heart would have a reason****Stunt Records**<http://www.ingermarie.com>**Bekijk Inger Marie; klik hier:**<http://www.youtube.com/watch?v=8G4A-kq6S3c>**VERVOLG CD-RECENSIES**

Bert Lochs op trompet en bugel, Dirk Balthaus op piano en Fender Rhodes en Daniel Herskedal op tuba. Een minder gebruikelijke combinatie van instrumenten. Maar wat een fantastische. Zo af en toe krijg je ineens een plaat in handen die je niet loslaat. Natuurlijk valt de bijzondere samenstelling van het trio meteen op en maakt het je nieuwsgierig. Maar het gaat natuurlijk om de muziek. En die is werkelijk verbluffend mooi. Dit zijn drie musici die het avontuur aangaan en vanuit de eigen expertise in staat zijn tot elkaar te komen. Tien sfeervolle verhalen worden verteld waarin het pruttelt en zwiert, waarin diepzinnige beschouwingen frivole bespiegelingen afwisselen. Met een peinzend klinkende tuba en een vloeiend geblazen trompet, om gespeeld door lyrische pianoklanken. Melancholieke getinte patronen die omgeven worden door hoopvolle perspectieven. Van de breeduit slingerende dans in 'Tarantelle' tot het staccato gespeelde 'The Brain Train' en het bijna cabareteske 'Crystal Village'. Het trio swingt en improviseert, gaat buiten de gebaande wegen op zoek naar de feeërieke paadjes en komt dan ineens weer uit op een grote vlakte waar met een breed uitgemeten arrangement een wijde blik geboden wordt. Het is mooi en zorgvuldig gemaakt. Een plaat die je als een juweeltje koestert. Subliem. **Frank Huser**

In de tekst van de cd-omslag bedankt Inger Marie (die op haar debuut zich nog Inger Marie Gundersen noemde) producer en gitarist Georg Wadenius voor 'de ruimte die ze van hem kreeg om zichzelf te kunnen zijn en te kunnen zingen op een manier die natuurlijk is'. En daarmee is tegelijk veel, zo niet alles gezegd over haar zang. Want het is inderdaad de kracht van Inger Marie om op een natuurlijke manier te zingen. Geen vocale kunstjes of overspannen tierlantijnen. Geen zangtechnische hoogstandjes die de breedte van het stembereik moeten bewijzen. Het is bijna gewoon wat ze doet. Maar juist door dit 'gewone' zingen laat Inger Marie de muziek het werk doen en de kracht van het repertoire spreken. En dat maakt 'My heart would have a reason' tot een heel aangename plaat. Net als de voorgangers 'Make this moment' (2004) en 'By myself' (2006) is haar derde album een collectie van fraai gezongen liedjes. Met onder meer bekende popsongs als 'Something' (G. Harrison), 'The first time ever I saw your face' (E. Maccoll) en 'Why should I cry for you' (Sting) die Inger Marie op een innemende en verfrissende wijze in een mooi jazzidroom vertolkt. Met haar zachte altstem weet zij de luisteraar snel voor zich in te nemen.

Frank Huser**GELEZEN IN JAZZ**

"Je kunt zeggen: ik wil abstract spelen of heel duidelijk, of allebei. Je wilt bepaalde emoties overbrengen. Sommige emoties zijn heel diep en ingewikkeld. Als je zo diep wilt komen bij iemand, dan moet je heel duidelijk spelen. Als dat lukt, dat vind ik het mooist. (--) Je kunt allemaal moeilijke dingen spelen die niemand begrijpt. Dat heeft ook bepaalde emoties. Bij anderen komt het misschien binnen, maar bij mij niet. Als ik iemand goed vind, is het omdat ik de taal goed begrijp."

De 21-jarige tenorsaxofonist Caspar van Wijk (1^e prijs Prinses Christina Concours 2008) in Jazz 2009/2.

CONCERTVERSLAGEN

IJAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:
5 tot en met 7 juni,
NDSM Werf,
Amsterdam-Noord.

Bekijk Lilian Veira; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=G9-43oi6NjE>

Zangeres Lilian Veira van Zuco 103. (Foto: Tom Beetz)

Het weekend van 5 tot 7 juni vond op het NDSM-terrein in Amsterdam-Noord het IJazz festival plaats. Tegen het geweld van Rotterdam en Den Haag in positioneert Amsterdam zich hiermee in de Nederlandse festivaltop. Een redelijk aantal bezoekers genoot van Nederlands toptalent onder wie Room Eleven, Kyteman, Sabrina Starke, Wouter Hamel en Tineke Postma, en internationale sterren als Incognito, Erik Truffaz en Christina Branco. Zuco 103 met zangeres Lilian Veira (foto) trok veel publiek met een opzwevend Brasil-pop optreden.

Tom Beetz

De 25ste Nijmeegse Music Meeting was succesvoller dan ooit sinds dit driedaagse jazz- en wereldmuziekfestival van de concertzaal naar de open lucht verhuisde. Dankzij het mooie Pinksterweer vonden enkele duizenden bezoekers de weg naar park Brakkenstein, waar een gedeeltelijk gratis festival werd gegeven. Voor de hoofdacts moest wel worden betaald, wat voor L'oeil de l'éléphant zeker de moeite waard was.

MUSIC MEETING

Datum en plaats:
30, 31 mei en 1 juni,
Park Brakkenstein,
Nijmegen.

VERVOLG MUSIC MEETING

Bekijk Anthony Davis; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=1dbmktuUmiY>

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Zanger/rapper Anthony Joseph. (Foto: Tom Beetz)

Rietblazers Michel Portal en Louis Sclavis waren slechts op hun rug te zien als zwarte silhouetten tegen projecties van fotograaf Guy Le Querrec, van wie foto's van jazzmusici en anderen werden geprojecteerd. De beeldtaal van de foto's mengden zich op magische wijze met de prachtig uitgevoerde composities van Sclavis en Portal.

Dit ingetogen optreden stond in schril contrast met een ander hoogtepunt van de onvermoeibare dichter/zanger/rapper Anthony Joseph (foto). Die speelde het dak van de tent met zijn keihard swingende Spasm Band, waarin trombonist Joe Bowie een hoofdrol vervulde. Verder waren er dit jaar veel Braziliaanse groepen, van het SpokFrevo Orquestra met jazzy frevo-ritmes tot de progressieve sambarock van Pedro Luis.

Tom Beetz

JAZZ VIBES

Datum en plaats:

6 juni 2009,
De Tamboer,
Hoogeveen.

Zo'n zevenhonderd mensen bezochten op 6 juni het tweede festival Jazz Vibes in De Tamboer te Hoogeveen. Ze zagen optredens van onder anderen Jose James (zie foto volgende pagina), Candy Dulfer (zie foto), Fay Claassen met Ilja Reijngoud, Renske Taminiau, de Wicked Jazz Sounds Band, John Engels en Anne Guus Teerhuis en Kaja Draksler.

Saxofoniste Candy Dulfer en band. (Foto: Rene Keizer)

Bekijk Candy Dulfer; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=Kbs2Pe0Q1w>

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

VERVOLG JAZZ VIBES

Bekijk Jose James; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=AQiSxEderWg>

Vocalist Jose James in Hoogeveen. (Foto: Rene Keizer)

“Zoals verwacht trok Candy Dulfer met haar band iedereen naar de grote zaal met een gelikte show, daarbuiten wandelde het publiek ontspannen tussen de vier podia heen en weer om van alle bands iets mee te snoepen. Precies zoals het op een festival moet zijn”, aldus festivalprogrammeur Angelique van Os. De organisatie wil volgend jaar nog meer bezoekers en hoopt daarvoor op blijvende financiële ondersteuning.

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld You Tube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie 9.0.1. moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via onze website (onder aan de pagina) of de website van Adobe.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

MACEO PARKER

Datum en plaats:

4 juni 2009,
WATT!,
Rotterdam.

Beluister Maceo Parker; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=VpEsE-BYnjk>

Funkicoon Maceo Parker (65) speelde 4 juni in een bijna uitverkocht WATT! in Rotterdam. Strak in het pak bracht hij een programma met spetterende funk. Zijn muziek was een mix van James Browns jarenzestig-soul en George Clintons maffe funk, toefjes jazz en hiphop.

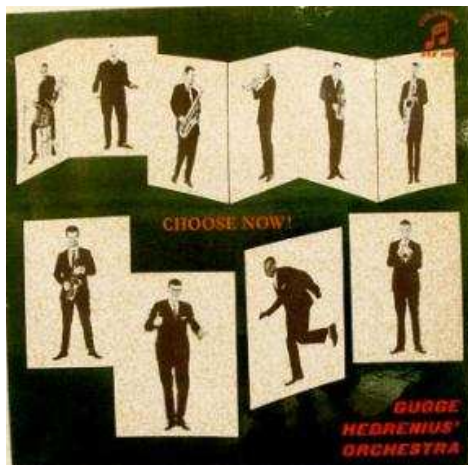
Foto: Joke Schot.

GELEZEN IN THE SAN DIEGO UNION TRIBUNE

"Dizzy taught me that no matter who you are or what your instrument is, you should learn to play the piano. When I told him that I wished I would have studied music (formally), he said: 'Moody, you ain't dead'. So, a light bulb went off in my head that, no matter how old you are, music is applicable to everything else in life, and you can do it. Nothing is that difficult, although everything is unfamiliar at first. When you take the time to familiarize yourself with something – no matter how difficult it seemed at first – then that's when you get (the knack of) it."

Saxofonist James Moody (83), 18 januari 2009

OVERLEDEN

Gugge Hedrenius' lp 'Choose Now'

Gugge Hedrenius (70), 27 april 2009

Pianist/bandleider Gugge Hedrenius was een prominent lid van de Zweedse jazz-scene. Meteen na zijn schooltijd startte hij in 1958 zijn Gugge Hedrenius Orchestra. Hun eerste lp 'Choose Now', op Columbia, kreeg een warme ontvangst met onder meer 4,5 sterren in Down-Beat. In 1970 werd het orkest herdoopt in Gugge Hedrenius Big Blues Band (GHBBB). Dit orkest bestond tot in de jaren negentig.

Jean-Claude Fohrenbach (84), 30 maart 2009

Tensorsaxofonist Jean-Claude Fohrenbach speelde in een stijl geïnspireerd door Coleman Hawkins. De lezers van het Franse blad 'Jazz Hot' kozen hem zes achtereenvolgende jaren tot beste Franse saxofonist.

Pee Wee Moore (81), april 2009

Onder meer in de bands van de saxofonisten Lucky Millinder en Louis Jordan speelde baritonsaxofonist Pee Wee Moore begin jaren vijftig baritonsaxofoon. Later in dat decennium werkte hij met saxofonist James Moody en was hij lid van het orkest van trompettist Dizzy Gillespie.

Peter Chivily (68), 6 mei 2009

Peter Chivily was rond 1960 bassist in het orkest van Stan Kenton. Hij begeleidde ook de vocalisten Frank Sinatra, June Christie en de Four Freshmen.

Billy VerPlanck (79), 2 juni 2009

Billy VerPlanck werkte als trombonist en arrangeur bij de orkesten van Charlie Spivak, Claude Thornhill, Jimmy Dorsey, Charlie Barnet en Tommy Dorsey. Hij was ook veel in de studio te vinden.

OP TOURNEE MET...

HET EUROPEAN JAZZ ORCHESTRA (DEEL 2)

Het European Jazz Orchestra, een orkest van jonge musici onder leiding van Peter Herbolzheimer, toerde vanaf 18 april drie weken door Europa. Als enige Nederlander maakte zangeres Maaïke den Dunnen deel uit van een gezelschap van 22 mensen uit verschillende landen. In JazzFlits 119 deed ze verslag van de repetitieperiode. Deze keer gaat het EJO op weg naar Polen voor het eerste optreden. Het laatste deel van het verslag volgt in JazzFlits 121.

In de bus is het stil, op het gesnurk van enkelen na. Degenen die wakker zijn, lezen wat of luisteren muziek. Enkelen van hen wagen zich aan een potje poker met Peter Herbolzheimer. Dit spel neemt al snel serieuze vormen aan en de tafeltjes voorin de bus worden dan ook uitgeroepen tot een heus casino, waar in drie weken een hoop geld vergokt wordt...

Het EJO in de bus naar Polen met links de dirigent. (Foto: EJO)

In Polen aangekomen is het haasten geblazen. Over een paar uur begint het optreden en er moet nog van alles gebeuren: aanhanger uitladen, podium opbouwen, iets kleins eten (we eten na afloop), inspelen, omkleden...Ik word er samen met nog twee mensen op uitgestuurd om wat fruit voor de band te kopen. Dit valt niet mee: waar kunnen we geld wisselen, hoeveel geld moeten we dan wisselen, waar kunnen we fruit vinden, hoe komen we weer terug naar het theater...Alles is nieuw als je in een vreemd land komt, dus telkens is het opnieuw zoeken. Tegen de tijd dat je de situatie kent, vertrek je weer naar de volgende onbekende situatie. Dit zorgt voor een hoop avonturen! Ook de volgende dag, in Praag, verloopt hectisch. Ons hotel ligt verscholen in een buitenwijk met een hoop weggopbrekingen en dus is het zoeken geblazen voor de buschauffeur. Hierdoor lopen we achter op het tourschema, waarin staat dat we eerst nog anderhalf uur in het hotel kunnen doorbrengen voordat we aan de soundcheck beginnen. Dit verandert nu in: snel de concertkieren uit de koffer en meteen richting de Reduta Jazzclub.

NIEUWS

IJazz trekt 15.000 bezoekers

Het tweede festival IJazz heeft van 5 tot en met 7 juni volgens de organisatie zo'n vijftienduizend bezoekers getrokken. Dat waren er de helft minder dan vorig jaar, toen het festival nog gratis toegankelijk was. Op de regenachtige slotdag was de opkomst bij sommige podia erg laag. Volgens een verslaggever van persbureau Novum scheelde het weinig of bij de optredens van zangeres Oleta Adams en het Jazz Orchestra of the Concertgebouw stonden er meer mensen op het podium dan ervoor. Niettemin toonde de organisatie zich na afloop tevreden en kondigde voor volgend jaar weer een festival aan. Voor IJazz, dat plaatsvond op de voormalige NDSM-werf in Amsterdam-Noord, had programmeur Martijn Barkhuis (alias DJ Maestro) onder anderen het trio BBG, saxofonist Benjamin Herman, zanger Wouter Hamel en de trompettisten Eric Vloeimans en Rik Mol uitgenodigd.

Festival Pure Jazz gaat samenwerken met United Jazz International

Het Haagse festival Pure Jazz gaat samenwerken met de New Yorkse organisatie United Jazz International. Dat meldt de website haagspoppodium.nl op 7 juni. Onderdeel van de samenwerking is een optreden van trompettist Michael Varekamp, medeorganisator van Pure Jazz, deze maand in Jazz at Lincoln Center. Ook zal hij optreden in Central Park en Harlem. Amerikaanse musici komen 12 en 13 september naar Den Haag voor optredens tijdens het festival Pure Jazz.

LUISTERTIP

Special Nederlandse jazz

Het radioprogramma Lüdeke Straight-ahead(?) -Extra is op woensdag 30 juni (23.00 uur) geheel gewijd aan de huidige Nederlandse jazzgeneratie. Samensteller/presentator Jaap Lüdeke maakte uit het grote aanbod een selectie van een uur. Lüdeke Straightahead(?) is te beluisteren via de ConcertZender. Na de uitzending is het programma op elk gewenst moment te beluisteren op 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl.

VERVOLG OP TOURNEE MET...

Zangeres Maaïke den Dunnen in actie bij het EJO. (Foto: EJO)

Ook daar zijn veel verrassingen: uitladen midden in een drukke straat, een oud geluidssysteem dat zijn eigen gebruiksaanwijzing heeft, een iets te klein podium. De planning loopt nog verder in de soep en daarom is het rustige avondeten in restaurantjes vervangen door een haastig patatje. De een is moe, de ander chagrijnig, maar als het optreden eenmaal begint, verandert alles en spat de energie van het podium. De club heeft een intieme sfeer, omdat het publiek zowat tegen het podium aanzit. Ook is het heel bijzonder om hier op te treden omdat de Reduta Jazzclub al jaren bestaat en veel grootheden uit de jazz op hetzelfde podium gestaan hebben. Een bijzonder concert dus. Het publiek is laaiend enthousiast en we spelen twee toegiften. Hierna is iedereen de haast van overdag weer vergeten en gaan we, eenmaal omgekleed, op weg naar een pasgeopende jamsessie, waar we ons nog even verder uitleven in de Praagse jazzscene. Na veel muziek, bier, wijn en 'jazzhotdogs' (?) worden we door taxi's weer naar ons dubieuze hotel gebracht...Opnieuw even zoeken!

De volgende ochtend vertrekken we alweer vroeg naar het optreden in Pilsen. Omdat de meesten zo ongeveer uit hun bed de bus in zijn gerold, wordt deze rit vooral gebruikt om een beetje bij te slapen. Het theater in Pilsen is een prachtig ouderwets operahuis met niet alleen pluche stoelen in de zaal, maar ook in de kleedkamers. Er is een immens aantal gangen onder, naast en achter het podium waar je makkelijk in kunt verdwalen. Uiteindelijk heeft iedereen zijn kleedkamer gevonden en kan de soundcheck beginnen. Het is leuk om de verschillen te merken tussen de podia. Dit theater heeft een mooie akoestiek, wat het optreden, samen met de barokstijl van het gebouw, een chique tintje geeft. Ook ons hotel is een en al barok en antiek. Heel anders dan gisteren! Na afloop zoeken de meesten van ons weer een café op en voor sommigen volgt er weer een lange nacht. De sfeer in de groep is super!

In Jazzclub Unterfahrt in München is het optreden opnieuw anders. Het wordt een rauw concert met veel energie in een bomvolle club. De rituelen voor en na het optreden zijn echter precies hetzelfde als voorheen: haast, haast, haast. En na afloop weer een hoop te vieren! **Maaïke den Dunnen**
(www.myspace.com/maaiikedendunnen)/(www.swinging-europe.dk)

IN MEMORIAM

HUGH HOPPER (1945-2009)

Met de dood van basgitarist Hugh Hopper (1945-2009) nemen we afscheid van een van de belangrijkste vormgevers van de Canterbury-sound. In de late jaren zestig ontstond in en om de Engelse aartsbisschopsstad een vruchtbare scene met bands die een mix brachten van progressieve rock, jazz en eigentijdse gecomponeerd muziek. Hopper deed dat voornamelijk in de groep Soft Machine, waarin hij in 1968 promoveerde van roadie tot bandlid. Hij maakte een onuitwisbare indruk met z'n melodische basspel, waar hij door middel van een fuzzpedaal een geheel eigen klank aan gaf. Ook als componist leverde hij een belangrijke bijdrage aan de Softs. Al op 'Volume 2', zijn plaatdebuut (zie afbeelding hieronder), tekent hij voor de wonderschone ballad 'Dedicated to You, But You Weren't Listening'. Voor het rijke live-repertoire van de groep schreef hij belangrijke stukken, zoals 'Noisette', 'Facelift' en 'Kings & Queens'. Er volgden nog vier albums met de groep, waarvan 'Third' het hoogtepunt en 'Six' het laatste was.

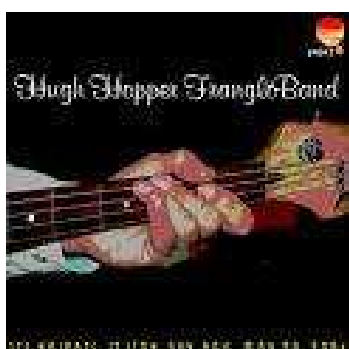
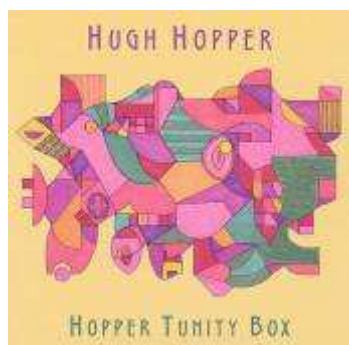
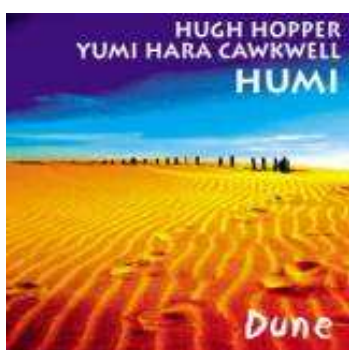
Vlak voor zijn vertrek bij Soft Machine in 1973 maakte hij een eerste soloplaat, '1984', genoemd naar de roman van George Orwell. Het album staat vol met experimenten met tape-loops en andere elektronica. Het was het begin van een bescheiden, maar alleszins boeiende eigen discografie, die werd vervolgd met 'Hopper Tunity Box'. De titel was een typerende woordspeling ('Opportunity Knocks' was de naam van een tv-talentenjacht), want humor speelde een belangrijke rol in zijn karakter,

en in de korte verhalen die hij naast z'n muzikale werk schreef. In de jaren tachtig startte hij zijn 'Franglo-Dutch' Hugh Hopper Band, met de Franse gitarist Patrice Meyer en de Nederlanders Frank van der Kooij (saxen), Dionys Breukers (toetsen) en Pieter Bast (drums). In de muziek die hij hiervoor schreef benadrukte hij de melodische kant van z'n muziek-

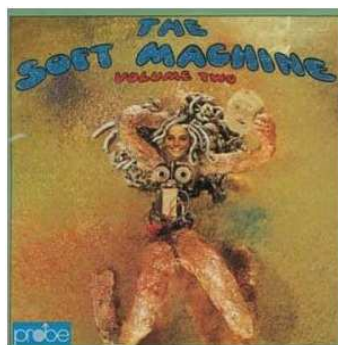
maak, en niet zo zeer de ritmische complexiteit van de Soft Machine-dagen. Daarnaast waren er ook los-vaste projecten met ex-Soft Machine-collega's. Een hoogtepunt daarvan was de plaat 'Cruel But Fair' met Softs-saxofonist Elton Dean, toetsenist Keith Tippett en drummer Joe Gallivan.

In 2002 zocht Soft Machine-fan en impresario Leonardo Pavkovich een aantal prominenten uit de geschiedenis van de band bij elkaar voor een revival. Dean, Hopper, drummer John Marshall en gitarist Allan Holdsworth maakten onder de naam Soft Works een cd, en deden een aantal concerten. Met John Etheridge in plaats van Holdsworth ging het kwartet een tweede fase in, onder de naam Soft Machine Legacy. Maar net zoals bij de oorspronkelijke band zou de bezetting niet lang dezelfde blijven. In 2006 overleed Elton Dean, en nu is dus helaas ook Hugh Hopper geveld door de leukemie die hem vorig jaar trof. In Soft Machine Legacy is zijn plaats inmiddels ingenomen door Roy Babbington, de man die hem in 1973 ook al had vervangen.

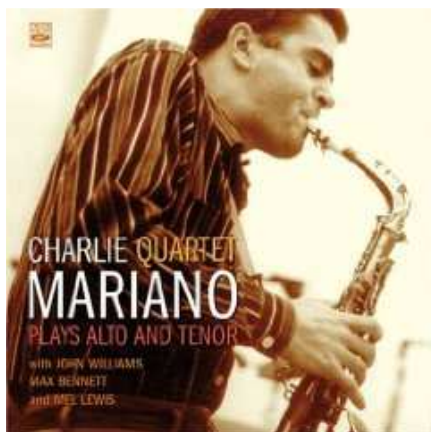
Herman te Loo

Platen van Hugh Hopper.

LAATSTE NIEUWS

Charlie Mariano overleden

De Amerikaanse altsaxofonist Charlie Mariano is 16 juni in Keulen, zijn woonplaats sinds jaren, overleden. Hij was 85. Mariano speelde in het orkest van Stan Kenton. In de jaren zestig sloot hij zich aan bij het orkest van bassist Charles Mingus. Hij is onder meer te horen op de plaat 'The Black Saint and the Sinner Lady'. Later raakt hij geïnteresseerd in Indiase muziek en richtte hij de jazz-rock-formatie Osmosis op.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom

Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS**-logo is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

Rotterdamse

van Peter J. Korten

Terwijl de vaste podia en concertzalen aan de zomerstop begonnen zijn is het weer tijd voor de festivals. In Jazz-Flits nummer 119 heeft Jaap Lüdeke al uitgebreid stilgestaan bij de akoestische jazz die op het North Sea Jazz Festival te zien is. North Sea Round Town is een ambitieus 'fringe festival' dat aan het North Sea Jazz Festival vooraf gaat. Het start op zaterdag 27 juni en duurt tot zondag 12 juli.

Sabrina Starke, Nicholas Payton, New Cool Collective, Eric Vloeimans en Hans Dulfer zullen hun opwachting maken op dit festival. Daarnaast is speciale aandacht voor aanstormend jazztalent. Behalve meer dan honderdvijftig concerten verspreid over Rotterdam zijn er tentoonstellingen, rondvaarten, lezingen en masterclasses.

Op de vooravond van het North Sea Jazz Festival, woensdag 8 juli, is er de 'Young Talent Night' in LP II (gebouw Las Palmas) door het Rotterdam Jazz Orchestra met vier jonge talenten: Jasper van Damme (saxofoon), Jerome Hol (gitaar), Hylke Praagman (electronica) en Neco Novellas (zang). Trompettist Nicholas Payton is de 'special guest' van die avond.

Dit jaar zijn er voor het eerst huiskamerconcerten. In zo'n tien Rotterdamse huiskamers worden akoestische jazzsessies georganiseerd. Zo geven Kim Hoorweg, Iain Matthews, Joost Lijbaart, Eric Vloeimans en Harmen Fraanje acte de présence, gewoon bij Rotterdammers thuis in de huiskamer. Op de site van het festival kunt u zich hiervoor opgeven.

Jazz op Zuid bestaat uit zes buitenpodia. Op het podium aan de Kerksingel in Charlois spelen onder andere Hans Dulfer en de zangeressen Renske Taminiau en Lils Macintosh. Op het Deliplein komt een festival rondom de legendarische Surinaamse saxofonist Kid Dynamite met een optreden van het New Cool Collective. Het Noordereiland biedt een programma met onder meer jazz-soulzangeres Giovanca en een serie Amerikaanse high schoolbands.

De Centrale Bibliotheek en Centrale Discotheek Rotterdam brengen een speciaal programma over het jazzlabel Blue Note, dat dit jaar zeventig jaar bestaat. Zo komt er in de centrale hal een fototentoonstelling van de legendarische jazzfotograaf Francis Wolff, die veel voor Blue Note werkte en worden er unieke concertbeelden vertoond. De bekende Amerikaanse journalist en jazzexpert Ashley Kahn geeft op 7, 8 en 9 juli in de Centrale Bibliotheek lezingen over Miles Davis ('Kind of Blue'), John Coltrane ('A Love Supreme') en the Art of Blue Note.

Op zondag 5 juli 2009 is het North Sea Jazz Festival for Kids in Lantaren/Venster in Rotterdam. Speciaal voor kinderen in de basisschoolleeftijd zijn er een muziektheatervoorstelling, verschillende workshops en concerten. De presentatrice is Dolores Leeuwijn, bekend van Klokhuis. Kijk voor het volledige programma van het festival op: <http://www.northsearoundtown.com>.